

Skandinávie obecně a Švédsko především jsou v našich kruzích zpravidla považovány za pokusnou laboratoř nejhorších excesů liberalismu a odstrašující příklad následků masové imigrace, feminismu atd. Přesto (nebo právě proto) ve Švédsku sledujeme i rozvoj velmi silné reakce proti těmto trendům, ať už jde o občansky nacionalistické strany, alternativní média, intelektuální a metapolitická sdružení či radikální aktivismus. Do této poslední jmenované kategorie spadá i Severské hnutí odporu (švédsky Nordiska Motståndsrörelsen), jehož vůdce Simon Lindberg nám laskavě zodpověděl několik otázek o jeho zemi, hnutí nebo ideologii.

Simon Lindberg

Dělský potápeč: Děkujeme, že jste si udělal čas na naše otázky. Než se budeme věnovat přímo vaší organizaci, pojďme říct něco ke Švédsku jako takovému. Ještě před takovými 15 lety k němu čeští socialisté vzhlíželi se skoro nábožnou úctou coby k modelu sociálně spravedlivé a blahobytné země. Dnes už ale i někteří progresivci opatrně přiznávají jisté potíže s integrací „nových Švédů“ - zatímco nemalá část naší veřejnosti zase tak nějak předpokládá, že se z vaší země během několika málo let stane islámský stát. Jaká je tedy skutečnost a jak se Švédsko do této situace dostalo?

Simon Lindberg: Řekl bych, že pravda bude asi někde uprostřed. Rasoví cizinci tvoří dnes asi pětinu obyvatelstva země, v některých městech je to však i více než polovina. Nemyslím si ale, že se Švédsko stane islámským státem, na to nejsou muslimové dost organizovaní. Jako o něco reálnější scénář budoucího vývoje vidím více či méně otevřenou rasovou válku.

Plán na likvidaci švédského národa dostal konkrétní obrysy v roce 1975, kdy si židovští lobbisté vymohli u švédských politiků změnu imigrační politiky země. Z někdejší pomoci nejbližším zemím a imigrace pro hospodářství potřebných pracovníků se ze Švédska rychle stala země s otevřenými hranicemi, kam se může stěhovat každý - ať už tady má práci nebo ne.

S využitím jejich nesmírného vlivu nad médii, finančním sektorem a zábavním odvětvím se jim podařilo vymýt značné části Švédů mozek do té míry, že to přijali - na ty, kteří se podřítit odmítali, pak čekala společenská stigmatizace: „doxing“ (zveřejnění identity - pozn. DP) a démonizace. Tak se ostatně udržuje kontrola nejlépe: cukr pro, ty kdo poslouchají - a na ty ostatní bič.

Připočteme k tomu i skutečnost, že Švédsko je (nebo možná lépe řečeno spíš bylo) vysoce rozvinutý sociální stát, který se dokáže vcelku slušně postarat o každého, kdo potřebuje

pomoc v případě, když třeba přijde o práci atp. To je samozřejmě pozitivní, pokud máte společnost, kde si lidé chtějí navzájem pomáhat a nikdo nechce jen tak zbůhdarma žít na sociální podpoře. Jakmile se však otevřou hranice, z pozitiva se stává slabina. Dnes tak ve Švédsku máme početný segment rasových cizinců, kteří o práci ani nestojí – život ze štědrého švédského sociálního systému je pro ně mnohem pohodlnější, než kdyby ve svých domovinách pracovali. Když do rovnice dosadíme ještě proslulou krásu skandinávských žen, dostaneme učiněný magnet pro migranty. K tomu všemu Soros a další Židé přilévají olej do ohně rozšiřováním těchto informací a obrázků spolu s pokyny, jak se do Skandinávie dostat a pomocí při podávání a vydávání žádostí o azyl.

Komu to tedy klást za vinu? Z výše řečeného je to myslím jasné ...

DP: Zaznamenali jste v průběhu uplynulé dekády, a zejména od eskalace „migrační krize“ roku 2015 výraznější proměnu ve smýšlení Švédů? Tvoří ženy i dnes drtivou většinu mezi „vítači“, nebo jim tvrdá realita každodenního soužití s rasovými cizinci otevřela oči - nebo alespoň přivřela ústa?

SL: Atmosféra mezi lidmi se rozhodně zásadně proměnila. Lidé jsou otráveni nejen masovou imigrací, ale i politickou scénou a médií jako takovými. Ochotněji než kdy předtím tak naslouchají lidem jako my, kteří se současné směřování snaží zvrátit.

Ženy mezi těmito lidmi stále převládají, ale zatímco dříve se hlasité radikálky těšily široké podpoře lidí, dnes už si musí vystačit s cizinci a dalšími radikály, obyčejní lidé se od nich znechuceně odvrátili.

DP: I lidé, kteří sledují dění ve světě, o Skandinávii zpravidla slýchají jen

v souvislosti s hrůznými případy hromadných znásilnění, vražd, nepokojů atp. Jak to ale vypadá zblízka? Kterým místům či městům by se návštěvníci, zvláště ti ze zemí ušetřených přímé zkušenosti s rasově nepřátelskými prvky, měli raději vyhnout? S čím počítat při návštěvě Švédska obecněji? Kterou skupinu rasových cizinců považujete pro obyčejné turisty za nejnebezpečnější?

SL: V zemi je dnes asi 60 čtvrtí, které policie oficiálně označila za „no-go zóny“, v podstatě ovládané neevropskými gangy. Těm se jako běloch rozhodně velkým obloukem vyhněte. Pro bílé ženy a dívky bez doprovodu pak dnes nejsou kdovíjak bezpečná žádná větší města v zemi.

Musím ale říct, že ušetřena nebyla žádná část Švédska. Naši vládcí jsou v tomto velice otevření – nikdo se podle nich nemá „vyhýbat zodpovědnosti“ – tedy jinými slovy ve Švédsku nemají zůstat žádná výhradně bělošská místa.

Nejnebezpečnější? Dávejte si pozor na tlupy Afričanů a Arabů. Nominálně křesťanští Afričani nebo Arabové ale nejsou o mnoho lepší než muslimové. Není to otázka náboženství.

DP: Přesuňme se k vaší organizaci. Řadu lidí asi překvapí, že zemi nechvalně proslulé svým liberalismem jako Švédsko se daří národně socialistickému hnutí. Kdy vaše skupina vznikla a jaký byl její vývoj? Kdo vás nejvíce ideologicky ovlivnil? Navazujete nějak přímo na starší švédskou vlasteneckou politickou scénu nebo lidi jako Per Engdahl?

SL: *Severské hnutí odporu* založil před 20 lety, tedy v roce 1997, Klas Lund, který byl předtím aktivní v organizaci Vitt Ariskt Motstånd (Bělošský árijský odpor, anglicky White Aryan Resistance – skupina však neměla nic společného s americkou organizací téhož jména Toma Metzgera). Cíl byl už od počátku jednoznačný – vytvořit seriózní a radikální organizaci, odlišnou od zbytku národoveckého hnutí, tj. prostou artefaktů a dysfunkce subkultur apod. Mělo a má jít o silnou, poctivou a revoluční sílu, na niž by se lidé mohli spolehnout.

V průběhu naší existence jsme přežili řadu ostatních skupin a dnes tak máme v severských zemích v podstatě monopolní postavení. Jsme silnější než kdy předtím, s oficiálními pobočkami ve Švédsku, Norsku a Finsku. Členy však máme i v Dánsku a na Islandu.

Co se inspirace týče: samozřejmě Hitlerova NSDAP, Codreanuova Železná garda, dánský národní socialista Povl-Riis Knudsen nebo švédský politik Rudolf Kjellén.

Posledním živoucím spojením se starší minulostí je devětaosmdesátiletá Vera Orredssonová, která se vyrostla v Německu 30. let, bojovala v řadách Hitlerovy mládeže o Berlín, přestěhovala se do Švédska, kde byla aktivní v organizaci Nordiska Rikspartiet, odkud po skončení jejich aktivit přešla k nám.

Vera Oredssonová

DP: Přestože to tak zdálo možná nevypadá, vzkvétá v posledních letech ve Švédsku bohatá pravicová scéna v podobě alternativních médií i aktivismu. Když ponecháme stranou Švédské demokraty, kteří jsou podle všeho (a případně mě opravte) falešnou opozicí, nastrčenou, aby pojmula rostoucí nechuť lidí, a zavedla ji do slepé uličky, působí v zemi řada aktivních metapolitických skupin a projektů: Red Ice Media, Arktos, MotPol nebo třeba organizace Nordisk Ungdom. Spolupracujete s některými z nich, případně pak někým dalším?

SL: Jdeme hlavně svou cestou a snažíme se vytvořit své vlastní velké metapolitické projekty. Náš web Nordfront patří k nejnavštěvovanějším alternativním zpravodajským webům ve Švédsku a velice populární je i naše rádio Nordfront. V minulosti jsme ale měli pozitivní a produktivní kontakty třeba s Red Ice. Nordisk Ungdom jsou pak spíš kulturní než rasoví nacionalisté – tak třeba podporují Švédské demokraty, které jste popsal docela trefně.

DP: Jak se díváte na vzestup alternativní pravice, spojené s internetovou kulturou mileniálů? Považujete se za její součást? Jde podle vás o infantilní módu, po které nezůstane o moc víc než pár vtipných memů, nebo se může stát novým směřováním skutečné pravice?

SL: Myslím, že pro americké prostředí to bylo jako pokropení živou vodou – do té bylo tamější hnutí skoro neexistující nebo přinejlepším velice roztržité. Díky tomuto vývoji se sjednotilo a rozrostlo. Řekl bych ale, že v dané oblasti se přiblížili svému stropu a teď musí postoupit na další úroveň, jak se o to pokusili v Charlottesville. V tomto boji se nedá zvítězit výhradně v kyberprostoru, jakkoliv internet samozřejmě může posloužit jako velice účinný nástroj.

Ve Švédsku a spoustě dalších zemí mi to přijde spíš jako taková vtipná věc, která by nám snad mohla trochu pomoci, ale o nic zásadního myslím nepůjde.

DP: Na okrajovější pravici dlouhodoběji probíhají debaty ohledně image a propagandy. Jelikož je *Severské hnutí odporu* na tvrdé pravici po celém evropském světě všeobecně považováno za skupinu s vynikajícím stylem a image, mohli byste se podělit o své postřehy? Na jaké části obyvatelstva směřujete své propagandistické úsilí a kde se nejčastěji setkáváte s pozitivními reakcemi?

SL: Esteticky se snažíme působit jako silná a radikální skupina – právě o to podle nás budou lidé v situaci, kdy dnešní systém ztratí svou sílu nebo se zhroutí, stát nejvíc: Upřímní, poctiví a silní muži, kteří je dokážou ochránit a začít napravovat svět, až se tento domek z karet konečně zhroutí. Snažíme se oslovovat idealisty ze všech segmentů společnosti, což se nám řekl bych poměrně dobře daří. Snažíme se budovat hnutí, ke kterému budou muži i ženy cítit touhu se přidat.

DP: S tím souvisí i problematika „kontroly lidské kvality“. Na rozdíl od mnohých národně socialistických skupin v minulosti i dnes se člověk takřka neseťká se stížnostmi, že lidé z *Nordiska Motståndsrörelsen* vypadají jako banda obézních opilců, fotbalových chuligánů, delikventů nebo skinheadů. Co byste doporučili skupinám, které chtějí dosáhnout podobně pozitivní image?

SL: Máme a vždy jsme měli na své členy přísné požadavky: zakázané je oblečení spojené se subkulturami, musí být v dobré fyzické kondici, drogy jsou tabu, vyžadujeme i střídmost v pití alkoholu atd. Nejlepší je být striktní hned od začátku, aby se zájemci přizpůsobili vašim pravidlům, ne jim trpělivě ustupovat a vymýšlet výmluvy v naději, že to snad bude nějak fungovat. Jistě, potrvá to déle, než když ochotně přijmete úplně každého, kdo projeví sebemenší zájem, ale v konečném účtování se tento přístup rozhodně vyplatí.

DP: Působíte jako nepokrytě národně socialistické hnutí v represivně tolerantním státě, kde platí zákony omezující svobodu slova. Přesto se však nevyhýbáte ani těm nejkontroverznějším tématům, jako židovská otázka nebo dokonce holokaust. Jak obtížné je zůstat v mezích legality? Protože se podle všeho nebojíte štouchnout

občas do vosího hnízda, museli jste už čelit nějaké soustředěné snaze postavit hnutí mimo zákon?

SL: Vedeme vlastně bez přestávek zákopovou válku, v níž systém neustále mění pravidla, aby nám naši činnost co nejméně ztížil. Upírají nám občanská práva a neustálou šikanou se nás pokoušejí zastavit. Specifický problém švédské situace vidím v tom, že přestože v některých zemích (jako Německo) jsou pravidla a zákazy o něco drakoničtější, přinejmenším jsou jasně stanovená – víte, co smíte a co ne. Ve Švédsku se však neustále utahují šrouby, a tak vás snadno můžou odsoudit za něco, co bylo legální v době, kdy jste to řekli, ale následně se úprava změnila.

Ve Finsku momentálně probíhá proces s cílem naše hnutí zakázat, takže do konce listopadu zjistíme, jestli budeme moci ve Finsku legálně působit. (*hnutí bylo 30. listopadu 2017 ve Finsku skutečně prohlášeno za ilegální*) Hodně se o tom mluví i ve Švédsku, zatím se ale naši vládcí podle všeho „spokojili“ s tím, že nejprve vyzkouší všechno ostatní: včetně zveřejnění jmen a osobních údajů manželek aktivistů, zrušení našich bankovních účtů a tak dále.

Bereme to ale celé pozitivně – vždyť kdyby nás nechávali v klidu a bez odporu růst, znamenalo by to, že se nás nebojí. Takto je však zřejmé, že nás berou vážně a že v nich roste strach.

DP: Dotkneme se alespoň letmo o programu vašeho hnutí. Prvním a zcela zásadním bodem je repatriace naprosté většiny jak etnických Neevropanů, tak i Evropanů, kteří nejsou skandinávského (nebo blízké spřízněného) původu, do jejich domoviny. Mnozí kritici takové návrhy často označují za kruté nebo neproveditelné. Jak byste je uvedli do praxe, co by to obnášelo a jaká část Ne-Seveřanů by musela odejít?

SL: Chápeme, že to někomu může připadnout kruté a pochopitelně to pro mnohé bude velice nepříjemný proces – cenou za nečinnost však je náš naprostý a nezvratný zánik. Pokud náš lid zanikne, nic a nikdo už ho nemůže znovu vzkřísit. Podrobnostmi toho, kdo by musel odejít a kdo by směl zůstat, nebo konkrétními čísly se v této fázi logicky příliš nezabýváme. Dodal bych však, že v tom není nic osobního – nejde o jednotlivce, ale o zajištění budoucnosti naší etnické a rasové skupiny. Poslali bychom zpět tolik lidí, kolik by bylo třeba k zabezpečení existence naší rasy – což by ale zcela jistě znamenalo většinu rasových cizinců.

Jak to provést? Co nejhumánněji. Rádi jim zaplatíme cestu a uzavřeme dohody s jejich domovinami nebo rasově a kulturně blízkými zeměmi. A pak to prostě uděláme. Když se byli schopní sem dostat, jistě budeme schopní dostat je zpátky.

Nezapomínejme také, že značná část z nich by zemi opustila už dlouho předtím, než bychom se skutečně dostali k moci. Jakmile si stát nebude moci dovolit velkorysý sociální systém a oni si tak nebudou ve Švédsku žít bez úsilí lépe, než jak by vypadal jejich život doma, nebudou už mít mnoho důvodů tady zůstat.

DP: Na závěr - co vidíte jako nejschůdnější cestu k dosažení vašeho cíle národně socialistického nordického národa? Metapolitickou činnost? Demokratickou masovou politiku? Nebo je nejlepší vybudovat vlastní struktury, vyčkat na oslabení a zhroucení liberálního systému a následně nastoupit na jeho místo? Jak by podle vás na seriózní ohrožení a výzvu své hegemonii - ať už ve Skandinávii či jinde - reagovaly nejsilnější opory současného uspořádání, tedy Spojené státy, NATO nebo Evropská unie?

SL: Pracujeme na více frontách, ale nejrealističtěji se jeví vyčkat na oslabení systému a mezitím se soustředit na budování hnutí dostatečně silného a důvěryhodného, aby se dokázalo ujmout moci s podporou nebo alespoň svolením rozhodující části národa.

Kdyby k tomu došlo pozítří, samozřejmě se na nás vrhne celý svět, ale věřím a předpokládám, že se postupně podaří otočit vývoj a osvobodit se také podobně smýšlejícím lidem v dalších zemích. Oslabovat do budoucna budou i zmíněné velmoci a struktury. Ať se však budoucnost bude vyvíjet jakkoliv, tak jako tak nemáme na vybranou: buď naše věc uspěje, nebo zemřeme.

Ještě jednou Vám děkuji za váš čas a ochotu a přeji hodně zdaru.

Cíle a vize Severského hnutí odporu lze shrnout do následujících devíti bodů:

1. Okamžité zastavení masové imigrace. Co nejrychlejší repatriace většiny těch, kteří nejsou severoevropského nebo blízce spřízněného původu. Tito lidé budou co možná nejhumánněji repatriováni do zemí svého původu, nebo kulturně a etnicky spřízněných zemí.
2. Pracovat všemi dostupnými prostředky a s dlouhodobou perspektivou na znovuzískání moci z rukou globální sionistické elity, která hospodářsky a vojensky okupuje větší část světa.
3. Spolu s ostatními severskými zeměmi vytvořit soběstačný Severský stát se společnými ozbrojenými silami, měnou a centrální bankou i zákony. Předpokladem k tomu je okamžité vystoupení z Evropské unie a všech podobných protiseverských uskupení.
4. Vytvořit silnou vládu s pevně zakotvenou dozorčí úlohou lidu. Kritériem pro nabývání

vedoucích pozic musí být schopnosti; prvním a hlavním cílem vlády musí být práce pro zachování a blaho národa. Široce pojatá svoboda slova se bude těšit zaručené ochraně.

5. Naše média budou vlastnit občané nového Severského státu. Zahraniční i domácí média, které k severským národům budou vystupovat nepřátelsky, musí riskovat zákaz působení. Regulováno musí být také nahromadění kontroly médií v rukou jednotlivce nebo konglomerátu.

6. Vybudovat moderní společnost, schopnou života v souladu s přírodními zákonitostmi a přirozeným právem. Zákony na ochranu zvířat budou klást důraz nikoliv na zisky, ale na etické ohledy. Příroda a všechny její zdroje musejí být využívány v souladu se zásadami zdravého rozumu a s ohledem na budoucí generace. Právo na přístup veřejnosti bude zachováno a garantováno.

7. Vytvořit národně socialistickou společnost, kde dochází k distribuci zdrojů tak, aby z toho měli prospěch všichni občané, bez ohledu na své socioekonomické postavení, a kde bude mít každý možnost naplnit svůj potenciál. Nastavit síť sociálních jistot a svěřit lidem práva i povinnosti. Stát si podrží kontrolu nad základní infrastrukturou, jejíž správa si vyžaduje větší míry zodpovědnosti, než jakou lze rozumně očekávat od soukromé společnosti. Podnikavý duch a inovace budou požívat veškeré podpory.

8. Znovu zavést povinnou vojenskou službu a posílit všechny složky ozbrojených sil. Po dokončení vojenské služby si muži ponechají své zbraně a vojenské vybavení. Každý občan by se měl být schopen podílet na obraně národa proti vnějším a vnitřním hrozbám.

9. Nastolit ústavní stát s rovností všech občanů před zákonem. Soudci budou odborníci, zřízeny budou ale i lidové porotní soudy, před nimiž se budou posuzovat vážné případy obvinění z vlastizrady.

Pokud vás zajímá rozvedení těchto devíti stručných bodů v podobě kompletního politického programu, stáhněte a přečtěte si dokument **Naše cesta**.